

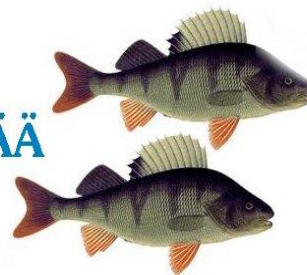

Raamattulentosarja **SANASTA TIEN LÖYTÄÄ**

Sieivissä huhtikuulla 2013

www.sanaveli.com

veli.tuomi@gmail.com

59. Raamattuluento: Iloitkaa Herrassa

Alkurukous/tervetuloa

Aluksi

Ilo on ihmeellistä. Ilo parantaa. Ilo synnyttää rakkautta. Ilo on jumalallista. Ilo on usein vierasta suomalaisessa kristillisyydessä. Joissakin nykykarismaattisissa liikkeissä sillä nimellä kulkevaa tosin on, mutta se ei ole useinkaan iloa Herrassa, vaan se on useasti sielullista ja ihmisponnistelua, eikä ole sen tähden aitoa iloa. Ilo Herrassa on sen sijaan jotakin yliluonnollista ja taivaallista. Jumalan Pyhä henki on ilon henki. Oikeaa iloa on se, minkä Pyhä Henki aikaansaa uskovassa sydämessä. Nyt puhumme ilosta ja iloitaan.

Kehotus iloon

Luemme kirjeestä filippiiläisille: *”Iloitkaa aina Herrassa! Sanon vielä kerran: iloitkaa! Tulkoon teidän lempeytenne kaikkien ihmisten tietoon. Herra on jo lähellä. Älkää olko mistään huolissanne, vaan saattakaa aina se, mitä tarvitsette, rukoillen, anoen ja kiittäen Jumalan tietoon. Silloin Jumalan rauha, joka ylittää kaiken ymmärryksen, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne, niin että pysytte Kristuksessa Jeesuksessa.”* (Fil. 4:4-7). Ja vielä: *”Veljeni, iloitkaa siis Herrassa! Minä en kyllästy kirjoittamaan teille yhä uudestaan samoista asioista, ja sittenhän teillä on tarkka tieto.”* (Fil. 3:1). Tämä on aitoa iloon kehottamista. Tällaiseen opetukseen on tartuttava ja siitä on otettava oppia. Ilo on kristityn väkevyys. Ilo antaa voimaa hädänkin hetkellä. Ilo on Jumalalle mieleen. Jos kristillisyydestä puuttuu ilo, se saattaa olla ehkä vain jonkinlaista uskonnonharjoitusta ja ilman ilon henkeä, Pyhää Henkeä. Uskonnollisuus on aina kuoleman vakavaa. Se tappaa ilon ja johtaa hengelliseen uupumukseen. Luonnollisen ihmisen luonnollinen uskonnollisuus saa aikaan kylmyyttä ja masentuneen ja ahdistuneen mielen. Vastaavasti kun ihminen saa kokea aidon pelastuksen riemun, hän alkaa elää ja iloita.

”Sinä olet minun suojani, sinä varjelet minut hädästä, sinä ympäröitset minut pelastuksen riemulla” (Ps. 32:7). *”Riemun ja pelastuksen huuto kuuluu vanhurskaiden majoissa: Herran oikea käsi tekee väkeviä tekoja”* (Ps. 118:15). Tällaista on oikeaa Jumalan mielenmukaista vanhurskautta. Se on ilontäyteistä elämää ilman teeskentelyä.

Ilon korkea muoto on riemu. Jeesus sanoo: *”Autuaita olette te, kun teitä minun tähteni herjataan ja vainotaan ja kun teistä valheellisesti puhutaan kaikkea paha, sillä palkka, jonka te taivaissa saatte, on suuri. Niinhän vainottiin profeettojakin, jotka elivät ennen teitä.”* (Matt. 5:11,12).

Vielä Jeesus sanoo: ” *”Mutta olihan nyt täysi syy iloita ja riemuuta. Sinun veljesi oli kuollut mutta heräsi eloon, hän oli kadoksissa mutta on nyt löytynyt... Teidän isänne Abraham iloitsi siitä, että saisi nähdä minun päiväni. Hän näki sen ja riemuitsi.”* ” (Luuk. 15:32; Joh. 8:56).

Taivassakin iloitaan maanpäällisistä tapahtumista. Enkelit ja koko taivaan väki siellä iloitsevat. ”Niin hän puhui heille tämän vertauksen sanoen: *”Jos jollakin teistä on sata lammasta ja hän kadottaa yhden niistä, eikö hän jätä niitä yhdeksääkymmentä yhdeksää erämaahan ja mene etsimään kadonnutta, kunnes hän sen löytää? Ja löydettyään hän panee sen hartioillensa iloiten. Ja kun hän tulee kotiin, kutsuu hän kokoon ystävänsä ja naapurinsa ja sanoo heille: 'Iloitkaa minun kanssani, sillä minä löysin lampaani, joka oli kadonnut'. Minä sanon teille: samoin on ilo taivaassa suurempi yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen, kuin yhdeksästäkymmenestä yhdeksästä vanhurskaasta, jotka eivät parannusta tarvitse. Tahi jos jollakin naisella on kymmenen hopearahaa ja hän kadottaa yhden niistä, eikö hän sytytä lamppua ja lakaise huonetta ja etsi visusti, kunnes hän sen löytää? Ja löydettyään hän kutsuu kokoon ystävättärensä ja naapurinaiset ja sanoo: 'Iloitkaa minun kanssani, sillä minä löysin rahan, jonka olin kadottanut'. Niin myös, sanon minä teille, on ilo Jumalan enkeleillä yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen.”* ” (Luuk. 15: 4-10).

Näin suuri on ilo taivaassakin.

Tämä suuri ilo sai alkunsa enkelin sanomasta: *”Ja sillä seudulla oli paimenia kedolla vartioimassa yöllä laumaansa. Niin heidän edessään seisoivat Herran enkeli, ja Herran kirkkaus loisti heidän ympärillään, ja he peljästyivät suuresti. Mutta enkeli sanoi heille: ”Älkää pelätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapauttaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa. Ja tämä on teille merkinä: te löydätte lapsen kapaloituna ja seimessä makaamassa.”* ” (Luuk. 2:8–12). *”Iloitse, tytär Siion! Riemuitse, tytär Jerusalemi! Katso, kuninkaasi tulee. Vanhurskas ja voittoisa hän on, hän on nöyrä, hän ratsastaa aasilla, aasi on hänen kuninkaallinen ratsunsa.”* (Sak. 9:9).

Kun Herra tulee voimassaan kaupunkiin tai seurakuntaan syttyy suuri ilo. Luetta Apostolien Teoista: *”Filippos tuli Samarian pääkaupunkiin ja julisti sen väelle sanomaa Kristuksesta. Kun samarialaiset kuulivat, mitä hän puhui, ja näkivät ne tunnusteot, joita hän teki, he tulivat sankoin joukoin kuulemaan häntä. Monet vapautuivat saastaisista hengistä, jotka lähtivät heistä kovalla äänellä huutaen, ja monet halvaantuneet ja rannat paranivat. Kaupungin täytti ilo ja riemu.”* (Ap. t. 8:5-8)

Kristus-yhteydessä vallitsee usein miten ilo ja riemullinen mieli, vaikka elämän olosuhteet olisivat kuinka vaikeat. Apostoli Pietari kirjoittaa: *”... iloitkaa, sitä myöten kuin olette osallisia Kristuksen kärsimyksistä, että te myös hänen kirkkautensa ilmestymisessä saisitte iloita ja riemuuta.”* ” (1. Piet. 4:13). Voimme olla monin avoin ahtaalla. Sairaudet hallitsevat elämäämme. On ahdistus siitä, että selviääkö elämän paineissa. Riittääkö voimani? Selviääkö huomisen haasteista? On murhetta itsestä ja perheestä. Olen ehkä aliarvostettu. Saatan olla työtön ja talousasiat ovat luhistumassa. Moni muu asia on ahdistamassa. Kuolema on tullut lähelle. Voiko näissä monenlaisissa ahdingoissa iloita? Kyllä voi. Ilo Herrassa on näet toisenlaista iloa kuin tunne-elämän ajoittainen ilo. Herran antama ilo on ylimaallista, elämäntilanteista riippumatonta. Siksi on kirjoitettu: *”Olkaa aina iloiset. Rukoilkaa lakkaamatta. Kiittäkää joka tilassa. Sillä se on Jumalan tahto teihin nähden Kristuksessa Jeesuksessa.”* (1. Tess. 5: 16–18). Tällainen käskysana voi tuntua aivan mahdottomalta täyttää joissakin elämäntilanteissa. Mutta ilo sisimmässä ja kiitos ovat kuitenkin voimia jotka voivat auttaa ahdinkotiloissakin niin ettemme sorru lopullisesti. Masennus ja epätoivo eivät saa lopullista hallintavaltaa ihmisessä jonka sisimmässä asuvat ilo ja kiitollisuus. Kun muistamme uskovina, mistä meidät on pelastettu ja mihin, voimme nähdä yli nykytodellisuuden ja kurkottautua yli maallisen ahdingon, sillä: *”Jumala, ei voi valehdella, hän tahtoi rohkaista meitä, hänen turviinsa paenneita, ja kannustaa pitämään kiinni toivosta, joka on edessämme. Se toivo on elämämme ankkuri, luja ja*

varma. Se ulottuu väliverhon tuolle puolen.” (Hepr. 6:18,19). Ymmärrys tuosta suunnattoman suu-
resta toivosta ja pelastuksesta, joka on meille lahjoitettu tuossa Rakastetussa, Jeesuksessa Kristuk-
sessa, antaa voimia jatkaa elämäämme jopa ahdingoittemmekin tuimuudessa. Heikkoinakin voimme
muistaa, että: *”Tämä aarre on meillä saviastioissa, jotta nähtäisiin tuon valtavan voiman olevan
peräisin Jumalasta eikä meistä itsestämme”* (2. Kor. 4:7).

Aina voi myös parantua ja löytää uusien mahdollisuuksien alku, niin kuin kerran Samarian kau-
pungissa tapahtui. Herra on nytkin voimallinen siihen. Jumalan rakkaus on käsittämätön meitä koh-
taan, jotka saamme olla uskovina valittu ja pelastettu kansa.

Missä on ilo?

On mahdoton iloita ja riemuita jos sisimmässä on toisin. Jos taas sielussa on Kristuksen antama
lepo ja rauha, koko ihminen iloitsee. Jos sen sijaan omatunto soimaa ja mieli on masentunut, ja kun
epävarmuus, jopa epätoivo hallitsevat jokapäiväistä elämää, ei ilosta voi olla paljoa kokemusta.
Kieli ja mieli eivät silloin kiitä. Jos kristillisyyttä on vain pintavaahtoa, tai maailman hengen saastut-
tamaa, ilo on poissa, vaikka kuinka ponnistelisi. Psalmissa sanotaan: *”Riemun ja pelastuksen huuto
kuuluu vanhurskaitten majoissa: Herran oikea käsi tekee väkeviä tekoja.”* (Ps. 118:14,15). Van-
hurskasten kodeissa on ilon ja riemun henki. Persoonamme tulee olla kuitenkin kokonaisuudessaan
vakuuttunut pelastuksesta ja Herran väkevästä teosta, että riemun huudot kuuluvat majoistamme.
Ilo pursuaa siitä, että tietää olevansa autuas ja että nimi on Karitsan elämäkirjassa. Jeesus sanoo: *”
...iloitkaa siitä, että teidän nimenne ovat kirjoitettuina taivaissa.”* (Luuk. 10:20). Tämän tosiasian
kokeminen saa aikaan kiitollisuutta, iloa ja riemua ihmissydämessä. Mutta juuri tässä se ongelman
ydin onkin. Pelkkä uskonnollinen mieli ei vielä iloa synnytä. Myöskään pelkkä opillinen kristilli-
syyttä ei saa aikaan iloon viittaavaa, korkeintaan ylpeyttä ja harhaluuloja. Ilosta on moneen asiaan
hyötyä. Se on parantava voima. *”Iloinen sydän pitää ihmisen terveenä, synkkä mieli kuihduttaa
ruumiin”*, sanotaan Sanalaskuissa (Sananl. 17:22). Iloinen mieli on suuri voima ja sillä on parantava
vaikutus.

Entinen on jo mennyt

– Laki vie ilon

Emme puhu nyt paljoa lain kirouksesta, jonka alla moni vaeltaja yhä kulkee. Näillä luennoilla on
tästä jo paljon puhuttu. Jotakin sentään siitäkin sanomme. Apostoli Paavali opettaa nuorta Timote-
usta: *”Mutta me tiedämme, että laki on hyvä, kun sitä lain mukaisesti käytetään ja tiedetään, että
lakia ei ole pantu vanhurskaalle, vaan laittomille ja niskoitteleville, jumalattomille ja syntisille,
epähurskaille ja epäpyhille, isänsä tappajille ja äitinsä tappajille, murhamiehille, haureellisille,
miehimyksille, ihmiskauppiaille, valhetteliijoille, valapattoisille ja kaikelle muulle, mikä on tervettä
oppia vastaan - autuaan Jumalan kirkkauden evankeliumin mukaisesti, joka on minulle uskottu.”* (1.
Tim. 1:7–11).

Laki tappaa. Se tekee kaikki syyllisiksi Jumalan edessä. Mutta se Jumalan vanhurskaus, joka tu-
lee uskon kautta Jeesukseen, onkin ilmoitettu ilman lakia. Laki oli Kristukseen asti, nyt saarnaamme
ilosanomaa Herrastamme, Vapahtajastamme. Tästä sanomasta on laki suljettu pois. Lain on Jeesus
kerran täyttänyt kokonaan ja on näin vapauttanut meidät, jotka uskomme, sen tuomioiden alta.
Olemme vapaita Kristuksessa. Täysin vapaita. Mutta kun mekin olemme luonnostamme juutalaisia
me kovin helposti alamme kuunnella taas lain ääntä ja menetämme vapautemme, jonka evankeliumi
oli meille antanut. Ei, emme saa palata vanhaan kurjuuteen. Emme saa enää palata orjuuden ikee-
seen. *”Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut,
katso, uusi on sijaan tullut”* (2. Kor. 5:17). *”Sillä minä tunnen ajatukseni, jotka minulla on teitä*

kohtaan, sanoo Herra: rauhan eikä turmion ajatukset; minä annan teille tulevaisuuden ja toivon” (Jer. 29:11). Näille lupauksen sanoille meidän tulee koko hengellisen elämämme rakentaa. Emme saa seistä toisella jalallamme Kristus-kalliolla, mutta sitten toisella jalallamme omien tekojemme hyllyvällä ja toivottomalla pohjalla.

Myös monet vanhojen liikkeiden isien perinnäissäännöt orjuuttavat ihmisiä niin ettei heille pääse loistamaan evankeliumin kirkas aurinko. Ilontäyteisen evankeliumin synnyttämä aito kristillisyyks on muuttunut vain hartauden harjoitukseksi ja uskonnollisiksi menoiksi. Se kaikki on itse asiassa hyvin ahdistavaa.

- Menneisyytemme taakka

Iloa synnyttää yksistään sekin, että lupauksen mukaan saamme aloittaa aina alusta. Herra sanoo: ”Älkää enää menneitä muistelko, älkää muinaisia mieltikö! Katso: minä luon uutta. Nyt se puhkeaa esiin - ettekö huomaa? Minä teen tien autiomaahan ja joet kuivuuden keskelle.” (Jes. 43:18,19). Tämä on todella ihanaa. Saamme unohtaa kohtaamamme vääryydet, kaiken pahan, johon olimme voineet joutua aivan lapsuudesta asti. Ne kaikki ovat menneet. Niitä ei tule enää kuljettaa matkassa. Ja kuitenkin olemme liian usein sidoksissa vanhaan elämäämme. Olemme sitä sitoutuessamme yhä lain vaatimuksiin. Mutta olemme usein myös menneen elämämme vankeja. Näistäkin asioista on puhuttu jo näillä luennoilla monet kerrat, mutta kaikki eivät ole kuunnelleet tai lukeneet kaikkia luentoja, joten tarkastelemme myös tätä kysymystä.

Moni keskellämme kantaa taakkaa, joka on saattanut syntyä jo varhain lapsuudessa, ja myös sen jälkeen. Monet valinnat ja ratkaisut syntyvät tällöin näiden vammojen ohjaamina. Ilo on tuntematonta tai vain hetkittäistä. Ahdistaa ja masentaa. Voimattomuus ja pelot voivat hallita ja viedä elämän ilon. Tuntuu kuin olisi raskas kivireki vedettävänä. Jokin sitoo yhä vanhoihin vammoihin. Lapsi sai ehkä osakseen monenlaista kaltoin kohtelua. Oli alistamista, ja jopa hyväksikäyttöä jossakin muodoissa. Joku sanoi: ”Antakaa minulle onnellinen lapsuus”. Mutta ei, parhainkaan psykoterapia ei takaa asioiden korjautumista. Terapiat ovat kaiken lisäksi usein pitkiä ja uuvuttavia. Lisäksi tarvitaan psyyken alueella myös tukilääkitystä masennukseen, ahdistuneisuuteen ja muihin elämää rajoittaviin sairauksiin. Myös kristillisyyks on tässä tilassa usein syyllisyyksien ja pelkojen sävyttämää. Aina myös väsyttää. Ilon on hukka perinyt.

Mutta voiko asialle tehdä jotain muuta kuin mitä psykoterapia voi antaa? Kyllä toki voi. Jumalan sanan mukaan entinen on mennyt ja uusi on sijaan tullut. Kuulimme juuri: ”*Süis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut*”. Luimme tai kuulimme myös: ”*Älkää enää menneitä muistelko, älkää muinaisia mieltikö! Katso: minä luon uutta*”. Eikö nämä Herran sanat tarkoita sitä, että menneisyys voidaan katkaista, niin ettei se ole enää olemassa ahdistavana taakkana? Aivan varmasti nuo sanat sitä tarkoittavat. Jeesus opetti myös: ”*Eikä kukaan laske nuorta viiniä vanhoihin nahkaleileihin...*” (Mark. 2:22). Eikö kaikki tämä tarkoita samaa, uusi ja vanha eivät kuulu yhteen. ”*Vanha on mennyt, älkää enää sitä muistelko, uusi on tullut sijaan*”.

Kristuksen ristin työ on vapauttanut meidät vanhan liiton vaatimuksista. Ristin työ antoi maailmalle syntien anteeksiantamuksen ja armon ilmeellisyyden uskolla vastaanotettavaksi. Kristus vapautti meidät myös entisen ja menneen elämän taakoilta. Niitä ei ole enää pakko kantaa. Siksi Jeesus sanoo: ”*Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon*” (Matt. 11:28). Jo Jesaja kehotti kansaa Herran suuna: ”*Tässä on lepo; antakaa väsyneen levätä, tässä on levähdyspaikka*” (Jes. 28:12). Ja vielä: ”*...vanhurskauden hedelmänä on oleva rauha. Siitä kasvaa levollinen luottamus, turvallisuus, joka kestää iäti.*” (Jes. 32:17).

Kun olemme ristiinnaulittuja ja kuolleita Kristuksen kanssa, entinen on mennyt. Kristuksen täytettyä työtä sanotaan teologiassa objektiiviseksi vanhurskauttamiseksi. Tämä on toteutunutta vanhurskautta ja se kuuluu kaikille syntisille. Saamme tuon Kristuksen täytetyn työn omaksemme kasteemme ja uskomme kautta, eli olemme tällä tavoin tulleet osallisiksi tuosta suunnattoman suuresta pelastuksesta, jonka Kristus on meille lahjoittanut. Tätä osaa Kristuksen pelastusteosta sanotaan subjektiiviseksi vanhurskauttamiseksi. Eli siis: pelastumiseemme tarvitaan ensinnäkin Kristuksen lunastustyö Golgatalla. Kun meidät on kasteessa ristiinnaulittu Kristuksen ristille ja olemme näin kuolleet hänen kanssaan, ja kun olemme ylösnousseet kuolleista hänen kanssaan uskoessamme häneen, olemme nyt koko pelastuksesta osallisia. Mieti, mitä tämä tarkoittaa . Olemme tällöin vanhurskautettuja, uudestisyntyneitä, Hengestä osallisia Jumalan lapsia. Muita lisiä eikä täyhteitä tarvita. Tämä tietää sitä, että entinen on mennyt ja olemme uusia luomuksia Kristuksessa, uusi elämä on alkanut. ”Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman.” (Room. 6:4). Tällä tavoin tulee meidän vaeltaa. ”...kun nyt olemme kuolleet pois siitä, mikä piti meitä vallassaan, olemme päässeet vapaiksi laista. Nyt palvelemme Jumalaa uudella tavalla, Hengen mukaan, emme enää vanhalla tavalla, lain kirjaimen orjina.” (Room. 7:6). Tämä kaikki vaatii ymmärtämistä ja viisautta. Sitä saa anoa Jumalalta. Mietiskele näitä uskontotuuksia paljon ja kasva ristin salaisuuteen rukoillen ymmärrystä Herralta. Hän antaa sitä soimaamatta (Jaak. 1:5). Jumala tosin käyttää paljon aikaa kasvattaessaan meitä Jeesuksen tuntemiseen ja samalla armon ja rauhan omistamiseen. Vaikka olemme ehkä ymmärtäneen näitä salaisuuksia jo ymmärryksellämme, menee usein paljon aikaa, ennen kuin me ne omistamme kokonaan. Kasvumme ei ole kovin nopeaa, mutta kärsivällisesti Pyhä Henki niitä meille opettaa kunhan luotamme lupausten sanaan. Ihmisviisaudesta ei ole alkeellisintakaan hyötyä tähän työhön. Luonnolliselle ihmisviisaudelle edellä esitetty pelastusoppi on hullutusta ja käsittämätöntä munkkilatinaa. Mutta tämän kaiken ymmärtäminen synnyttää aitoa iloa, koska sen ilon synnyttää Jumalan Henki. Muulla tavoin saatu ilo on aina jotenkin keksittyä ja epäaitoa teeskentelyä. Voimme siis vapautua menneisyyden taakasta. Voimme aloittaa puhtaalta pöydältä Kristuksessa. Tässä piilee rauhan, vapauden ja ilon salaisuus.

Harvinaista tämä on

Mutta miksi ei sitten iloita? Miksi ilo on niin teennäistä iloa ja pinnallista, joka käy pian rasittavaksi pinnistelyksi ja hurskaaksi näytelmäksi? Tämä johtuu usein siitä, ettei ole riittävää, syvällisempää opetusta. Joissakin kristillisyyden muodoissa todellinen ristinteologia puuttuu kokonaan. Tilalla voi olla ahdistavaa puhetta siitä, voisiko sitä ehkä päästä taivaaseen, kun sitä on niin huono ja syntinen. Oman lihan todellista luonnetta ei tuolloin tunneta. Lihaa, turmeltunutta luontoamme, ei saa koskaan Jumalan tahdon mukaiseksi. Sen huonoutta on aivan turha valittaa. Koskaan se ei tule paremmaksi, vaikka lipeässä pesisi ja tuhkassa katuisi sen surkeutta, paastoaisi, tai harjoittaisi kaikkia jumalisuuden muitakin keinoja. Luontomme on niin turmeltunutta, että sille on varattu vain kuolemantuomio. On turhaa valittaa, vaan kaikki on sen sijaan rakennettava uuden luomuksen, Kristuksen varaan. Hänen, meidän ainoa oikea elämämme, tulee riittää yksin meille. Kun se oikein aukeaa, siitpä vasta ilo syntyy! ” *Ja älkää olko murheelliset, sillä ilo Herrassa on teidän väkevyytenne* ” (Neh. 8:10). ” *Ne, jotka katsovat häneen, säteilevät iloa, heidän kasvonsa eivät punastu häpeästä.* ” (Ps. 34:6). On myös kirjoitettu: ” *Kohottakaa riemuhuuto Herralle, kaikki maa. Palvelkaa Herraa ilolla, tulkaa hänen kasvojensa eteen riemulla.* ” (Ps. 100:1,2).

Syntiä ei voi kukaan omin voimin voittaa. Turhaa yrittämistä se on. Turmeltuneisuutemme vuoksi lihan ja synnin voittaminen ei ole onnistunut yhdeltäkään ihmissielulta. Niiden herruudesta voi päästä eroon kuolemalla niistä pois. ”Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa” (Kol. 3:3). ”sillä joka on kuollut, se on vanhurskautunut pois synnistä” (Room. 6:7). Toisaalta: ”Jumalan valtakunta ei ole syömistä eikä juomista, vaan vanhurskautta, rauhaa ja iloa, jotka Pyhä Henki antaa” (Room. 14:17). Pyhä Henki ja ilo ovat yhteenkuuluvia. Henki saa aikaan ilon. ”Hengen hedelmää taas ovat rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, lempeys ja itsehillintä. Näitä vastaan ei ole laki. Ne, jotka ovat Jeesuksen Kristuksen omia, ovat ristiinnaulinneet vanhan luontonsa himoineen ja haluineen.” (Gal. 5:22–24). Tähän kaikkeen on sanottava suurin kirjaimin: AAMEN! ”Olkaamme sen tähden hänen välityksellään alati uhraamassa Jumalalle kiitosuhria, niiden huulten hedelmää, jotka tunnustavat hänen nimeään” (Hepr. 13:15).

Oikea ilo

Jeesus opettaa: ”Jos te pidätte minun käskyni, niin te pysytte minun rakkaudessa, niin kuin minä olen pitänyt Isäni käskyt ja pysyn hänen rakkaudessaan. Tämän minä olen teille puhunut, että minun iloni olisi teissä ja teidän ilonne tulisi täydelliseksi.” (Joh. 15: 10.11). Ilo Herrassa on siis väkevyytemme. Kun ajatteleme lisäksi kaikkea sitä, mitä meillä jo on, pysymme iloisina, Sillä Jumala on antanut meille tämän nykyisen elämäme, olemme uskon kautta osallisia tuosta niin suunnattoman suuresta pelastuksesta, ja meillä monta asiaa, joista kiittää. Tämän kaiken Herralta saadun näkemiseen tarvitaan herännyt sielu. Sieltä alkaa jo sitten kuulua Jumalan Karitsan kiitosvirsi. Onhan orjuus voitettu, sydän on annettu Herralle, ja hänen verensä pesee kaikesta synnistä. Kaikki vanhurskaus tulee häneltä ja ikuinen elämä. Tie Jumalan luo on avattu. Armo hallitsee. Siispä: ”...pankaa täysi toivonne siihen armoon, joka teille annetaan Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä” (1. Piet. 1:13). Kerran perillä kotona, Elävän Jumalan luona, kuullaan ihmeellistä iloa ja riemua: ”-Halleluja! Herra, meidän Jumalamme, Kaikkivaltias, on ottanut kuninkuuden. Iloitkaamme ja riemuitkaamme, antakaamme hänelle kunnia! Nyt on tullut Karitsan häiden aika. Hänen morsiamensa on valmiina, hänen ylleen on puettu hääpuku, hohtavan valkea pellavapuku.” (Ilm. 19:6-8).

Näin on tapahtuva. Aamen Herra Jeesus Kristus. Iloitkaa Herrassa! Aamen.

Loppulaulu: Jo joudu mun sieluni heräämähän (SV 89b:1-3, 6,7)

Veli Tuomi, laulu

Antti Haapaniemi, urut